

ה"ט 11125/03/17 - ג י ט נגד טום מרסייה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 11125-03-17 יום טוב נ' מרסייה

לפני כבוד השופט אריאל צימרמן
המבקש: ג י ט
נגד ע"י ב"כ עו"ד לנדשטיין
המשיב: טום מרסייה
ע"י ב"כ עו"ד ויינשטיין

החלטה

המבקש והמשיב, שלא הכירו זה את זה, התכתשו, על רקע גישות נוגדות בשאלת כיבוי אורות. המבקש ניזוק בפיו. המבקש טוען כי המשיב הכה אותו סתם כך, המשיב טוען כי הגן על עצמו עת המבקש הוא שתקף אותו. המבקש יזם הליך פלילי, והוא בדרכו להליך נזיקי. ביני וביני ראה להגיש בסיוע בא כוחו גם בקשה לצו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001, והיא הנתונה להכרעתי כאן. למבקש, כך הודה, אין כל מושג מדוע הגיש אותה. מה בצע לו בצו, אינו יודע. ולא בכדי.

1. ברקע הדברים, בתמצית: המבקש, כבן 62, הוא בעל חנות בגדים במתחם המכונה "X" ברח' X בתל-אביב, וזה מקום עיסוקו זה עשרות בשנים. במקום פועלים עסקים נוספים, ביניהן מסעדות. המשיב, כבן 24, עבד באחת המסעדות פרק זמן קצר כמארח, ותפקידו, ניתן להבין מדבריו, הוא לשהות באיזור המוביל לכניסה למסעדה שבמתחם, ולמנוע בין היתר מקטינים את הגישה למקום למטרה צריכת אלכוהול במסעדה.

2. במתחם X קיימת מערכת תאורה. לשיטת המבקש, ראוי לאורות אלה להיוותר דלוקים גם בשעות הלילה המאוחרות, כיוון שלסברתו כיבויים מעודד גניבות ואף מקל על צרכני האלכוהול להטיל מימיהם במקום. הנוהל של X, גורס המבקש, מחייב את הותרת האורות דלוקים. למשיב מנגד אין כל סברה. הוא פועל כפי שהנחה אותו מנהל המסעדה: לכבות את האורות. הנוהל של X, גורס המשיב על יסוד המידע שנמסר לו, מחייב דווקא את כיבוי האורות. אין כל חשיבות לשאלה מי צודק כמובן בעניין הנוהל: הגישות השונות הובילו לסכסוך שמיד יפרוץ.

3. מתג האורות שבמחלוקת מצוי מאחורי הדלת, בכניסה למתחם. לפני הדלת - יושב המשיב על משמרתו, בערבו

של יום 23.2.17. בהתאם להוראות הממונה עליו כיבה את האורות. המבקש סיים את יום עבודתו, יצא מחנותו, וחזה בכך שאורות המתחם כבויים. הוא חלף על פני המשיב (שאותו לא הכיר), ניגש למתג, ובהתאם לגישתו הדליק את האורות, והלך לעבר רכבו. המשיב, בהתאם להוראות הממונה, שב וכיבה את האורות, לאחר לכתו של המבקש. המבקש, שבינתיים כבר היה בעיצומה של נסיעה ברכבו, ראה שהאורות כבו. הוא עצר את רכבו בסמוך לכניסה למתחם. אין חולק כי בשלב זה המבקש יזם עימות עם המשיב: הוא יצא מרכבו, והחל לצעוק על המשיב (כך הודה) על שכיבה את האורות. כאן נחלקות הגרסאות. המבקש תיאר, תיאור שנקדים ונאמר כי היה בלתי עקבי ובלתי משכנע, כיצד כיוון צעדיו לעבר הדלת שמאחוריה המתג, כיצד אגב כך גם הסתכל כלפי מעלה והחוזה בידו לעבר האורות שעל הדלקתם עמד, וכיצד ללא אומר (ולאחר מכן, אמר, לאחר שהמשיב "מלמל משהו") הפתיע אותו המשיב במכת אגרוף לפיו, שהביאה בין היתר לשבירת שיניו התותבות. המשיב תיאר, תיאור שנקדים ונאמר כי היה עדיף על זה של המבקש אך גם הוא מקפל ניסיון לצבוע את הדברים בצבעים הנוחים ביותר למשיב, כיצד המבקש תקף: הלה התייצב בצמוד מול פניו של המשיב בעוד הלה נע לאחוריו ובמקביל ניסה לבלום את המבקש באמצעות ידו הימנית. מכאן החבלה בפיו של המבקש, מכאן גם תפרים שנזקק להם המשיב בידו.

4. המבקש, שנפגע בפיו, נזקק לאמבולנס ופונה לבית החולים. סיכום נזקיו בתפרים בשפתו העליונה, כאבים, פגיעה בשיניו וכן שיניים תותבות שנשברו. הטיפול בשיניו, קבע רופא שיניים במכתב עוד מיום האירוע עצמו (וצורף לבקשה) יחייב שיקום שעלותו 23,000 ₪. כן הגיש המבקש תלונה במשטרה. זו ערכה בין בעלי הדין עימות, וסופו בכתב ערובה של המשיב במשטרה שלפיו יימנע מליצור קשר עם המבקש משך 30 ימים.

5. בנוסף, בין המבקש ואביו של המשיב נוצר שיח ושיג כלשהו, כך גם בין הוריו של המשיב למי במסעדה. סברתם של אלה, שאין לה חשיבות ואין בידם להעיד עליה, היא שהמבקש חפץ בכסף. סברתו של המבקש הוא שאבי המשיב הודה למעשה בכך שהמשיב הזיק למבקש. שני הצדדים עסקו בסוגיות אלה, ואני לא אעסוק בהן, ולא רק כיוון שהן עירוב של עדויות שמועה וסברה. גם אם המבקש חפץ בפיצוי בגין נזקיו, אין הדבר מלמד שבדה את התקיפה. מנגד, גם אם הורי המשיב נזעקו לנסות ולסייע לבנם להיחלץ מן המיצר בכל דרך, אין הדבר מלמד שהתקיפה אירעה, אלא שביקשו לסייע לבנם להיחלץ מן המיצר.

6. בעלי הדין (ובאופן בלתי רלבנטי - גם אמו של המשיב) נחקרו, תוך שב"כ הצדדים השכילו שלא להאריך יתר על המידה, שעה שברור שההליך שלפניי אינו יכול ואינו אמור להידמות להליך פלילי או אזרחי, לא מבחינת טיב ההליך, לא מבחינת התשתית העובדתית שיש לקובעה, ולא מבחינת תכלית ההליך. יש לקבוע אפוא אך את הקביעות העובדתיות המינימליות שתאפשרנה דיון בשאלה האם קיימת הצדקה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת, מבלי שהדבר יקים בהכרח מעשה בית דין בכל הליך אחר. זאת אעשה לאחר שהצדדים בינתיים הגישו סיכומים קצרים בכתב, ולאחר שהמבקש נטל לעצמו זכות שלא ניתנה לו להשיב לסיכומי המשיב, השלמה שעיינתי בה בכל זאת ותועלת אין בה למבקש.

7. התכתשות הייתה. המשיב נפגע בפיו, המבקש בידו, והחיבור בין שני נתונים אלה אמור לרוב להוביל למסקנה מי התוקף ומי המותקף. לא כך בענייננו. רב הנסתר על הנגלה, בעיקר נוכח גרסתו הבלתי עקבית ובלתי משכנעת של המבקש. אין ספק שהוא יזם את העימות, כיוון שהודה בכך. אין ספק שהיה כל כולו זעף על כיבוי האורות, וזעף זה ניכר

בו אף בעומדו על דוכן העדים, שם התקשה לשלוט ברגשותיו. את חלק הביניים שבין יוזמת העימות בידו למכה שספג בפניו, המבקש השמיט. אם המשיב לא השיב כלל לצעקותיו של המבקש, כיצד הגיע המבקש לכך שיחווה בידו לעבר האורות ממעל ויסביר באלו אורות מדובר, שאז חש לפתע במכת אגרוף - לא נדע, וסיפורו של המבקש אינו מגשר על כך. בהמשך אף אישר שלמעשה היה שיח ושיג בין הצדדים, שהרי המשיב "מלמל משהו", גרסה חדשה (עמ' 11, ש' 2). בעייתי מכך: לפי הדגמתו של המבקש, על מנת להגיע למתג (אם לשם היו פניו, ולא אל פניו של המשיב, ואם לא נצמד לפניו של המשיב, כטענתו של האחרון), היה אמור המבקש לחלוף על פני המשיב כאשר הלה ישוב מימין הדרך, בניצב לה. את המכה, אין חולק, קיבל המבקש מצדו השמאלי. אין כל הסבר כיצד פניו של המבקש לעבר הדלת והמתג, ומכה ניחתה על פניו ללא שיח ושיג, מן הצד ההפוך למקום ישיבת המשיב. המבקש, כאשר נדרש להדגים באולם כיצד אירע האירוע, החל סב לכל עבריו, לימין ולשמאל, בעודו מדגים כיצד חיווה בידו אל-על בלא כל צורך (שהרי שיחה לא היתה, אמר), עד שזווית עמידתו, לאחר מספר ניסיונות, תתאם בכל זאת את זווית המכה. הדגמה זו הייתה בלתי משכנעת, לשון המעטה, וניכר במבקש כי הוא מנסה בדרך לא-דרך ליישב את סיפורו עם טיבה של הפגיעה.

8. אין לומר כי גרסתו של המשיב מנגד הייתה ללא רבב: אף הוא, דומה, ביקש כמידת יכולתו להציג את תגובתו כ"אין ברירה" מוחלט אל מול העימות שיזם המבקש. האם היה יכול להמלט מן הצורך להדוף את המבקש - אין לדעת. האם אפשר שיכול היה להשתמש בעוצמה פחותה על מנת להדוף - אפשר. אולם איננו בהליך פלילי, ואיננו נדרשים לבחון, לדוגמה, את כל ששת רכיבי ההגנה העצמית ובפרט דרישת הסבירות בהתנהלותו של המשיב. אולם די נאמר שעיקרי גרסתו עדיפים בהרבה. הממצאים החיוניים כאן הוא שמדובר בעימות שיזם המבקש; כי המבקש, יש לקבוע כגרסת המשיב ותוך דחיית גרסת המבקש מכל וכל, אכן התייצב בזעמו פנים אל פנים מול המשיב; וכי גרסתו של המבקש באשר לדרך שבה היכה אותו המשיב ללא התרעה ואף סיבה אינה יכולה להתקבל, ולוקה בהשמטה מגמתית של דרך התפתחות העימות. ודוק: למרות שהצדדים ביקשו לגרור את בית המשפט גם לקביעות שהן בעלות זיקה להליכים אחרים, הרי שאיננו בהליך פלילי (למרות שיוער שקשה לראות כיצד ניתן יהיה להשתית אותו על עדותו המוקשית של המבקש); ואיננו בהליך נזיקי (למרות שיוער שלפני המבקש משוכה גבוהה במיוחד אם הוא חפץ לשכנע שהאשם העיקרי לאירוע אינו נעוץ בהתנהלותו שלו). אנו בהליך לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת. נמשיך על יסוד הקביעות עד הנה.

יוער: המבקש נזקק בסיכומיו לטענות דוגמת היות המשיב בעל רקע בעברו בתחום הג'ודו (כאילו יש קשר בין ג'ודו למכה בשיניים) ולתיאטרון (כאילו כל מי שלמד משחק ממילא יציג הצגות על דוכן העדים). טענות אלה, כמו גם אחרות שהמבקש נזקק להן בניסיון למצוא תמיהות ופירכות בגרסת המשיב, לא רק שהן נעדרות עוצמה, אלא הן מלמדות על חולשת טענותיו של המבקש.

9. ואחרי סקירת התשתית הראייתית עד הנה, האם נחוץ אפוא צו מניעת הטרדה מאיימת? דומה כי איש לא יחלוק שבמקרה שבה משיב מסוים מחליט לפגוע פיזית במבקש מסוים, קיימת אפשרות **עיונית** לכך שבית המשפט יראה להוסיף גם צו מניעת הטרדה מאיימת בהתקיים חשש כלשהו להישנות האירוע. לשונו של סעיף 2 לחוק בעניין טיבה של ההטרדה רחבה כל צרכה, אף שראוי להעיר כי נדירים המקרים שבהם בקשה מעין זו מגיעה להתברר במסגרת הדיונית הצרה של חוק מניעת הטרדה מאיימת. הליכים פליליים והגבלות של משטרת ישראל לרוב די בהן, ואין גם צורך כלשהו למתן צו האוסר על אדם לפגוע פיזית באחר: הדבר ממילא אסור לפי כל דין, ובפרט הוראות חוק העונשין, ואין צורך באיסור נוסף. ואם חושש המותקף כי המתקיף הוא כזה שמורא החוק אינו שורה עליו, ממילא לא צו מניעת הטרדה

מאיימת הוא שיעניק לו הגנה.

10. אולם בכל מקרה, הנסיבות שלפנינו אינן מצדיקות מתן צו. צווים אינם ניתנים כלאחר יד, והרי יש בהם כדי לפגוע בזכויות הצד שכנגד (רע"א 2327/11 פלוני נ' פלוני (15.4.2011)). נדרש, בנוסף להטרדה בעבר, "בסיס סביר" לכך שהמטריד ישוב ויטריד (סעיף 2). כאן לפנינו שילוב שאינו מקל על המבקש. ההטרדה, זו שבעבר ובה עסקנו עד הנה, אינה פרי יוזמה של המשיב כי אם של המבקש, שהחליט שסוגיית כיבוי האורות היא עילה מספקת להתעמתות חזיתית חריפה ומיותרת בעליל עם המשיב, שאותו לא הכיר. ואשר לעתיד, קשה לזהות איזה "בסיס סביר" להטרדה חוזרת יש כאן. השניים אינם מכירים. המשיב, בעקבות האירוע, החליט לעזוב את עבודתו במתחם X. אין לו דין ודברים עם המבקש, זולת אלו שהמבקש כופה עליו בדרך של נקיטת הליכים נגדו. ניכר היה כי אין לו רצון ולו קלוש ליצור קשר כלשהו עם המבקש, וכל כולו מיאוס מעצם היקלעותו לעימות עם המבקש. צו הרחקה מן המשטרה עודנו בעינו, ולעת הזו הוא ודאי מספק; אין אף טענה שהמשיב הפר אותו צו. הוא לא יצר קשר עם המבקש, והמבקש מאשר כי לא ראה את המשיב, זולת בהליכים שהם פרי יוזמת המבקש (עמ' 6 לפרוטוקול). איזה חשש קונקרטי להישנות ה"הטרדה" יש כאן - לא נדע.

11. עד כמה מיותר הצו נמצאנו למדים מן השאלה הפשוטה שהפנה ב"כ המשיב למבקש בחקירה: מדוע הגשת את הבקשה. תשובתו הכנה של המבקש: אין לו מושג, עורך דינו עשה זאת עבורו (עמ' 6, ש' 21-25). למעשה, הוא לא הדגים כל חשש מכך שהמשיב ישוב וייצור עמו קשר. אמנם, עיסוקנו אינו בחשש הסובייקטיבי, אלא ב"סביר", האובייקטיבי, וכשם שחשש סובייקטיבי מהישנות הטרדה לא די יהיה בו להצדיק לבדו צו, גם היעדר חשש סובייקטיבי אינו מאיין מאליו את הצורך בצו. ובכל זאת, כאשר ניסיונות להציל מפיו של המבקש עצמו איזה חשש יש לו מפני המשיב עולים בתוהו, יש בכך אינדיקציה משמעותית להיעדר תוחלתו של הצו.

12. די באמור עד הנה להביא לדחיית הבקשה. יוער: דחיית הבקשה אין משמעה שיש בכך משום היתר כלשהו למשיב ליצור קשר עם המבקש, לא עת ההגבלה המשטרית בתוקפה, לא ככלל. משמעותה שאין עילה כיום למתן צו כאמור. עוד יותר מכך, ברור שבדחיית הבקשה אין משום גושפנקה לפגיעה פיזית: מובן שגם בלא צו, מנוע המשיב מלפגוע בדרך כלשהי של המבקש, וראוי להעיר: גם המבקש מנוע מלפגוע בדרך כלשהי במשיב. אולם איסור כללי וגורף זה שבחוק העונשין אינו מצריך ליווי בצו מניעת הטרדה מאיימת, בנסיבות שתוארו במקרה המיוחד שלפנינו.

13. **הבקשה נדחית אפוא.** מובן שאין הדחייה גורעת מכוחו של כתב הערובה שעליו חתם המשיב כחלק מן החקירה שערכה המשטרה ביוזמת המבקש. בנסיבות איני רואה לחרוג מן המקובל בכל הקשור להליכי הטרדה מאיימת, כמגולם בסעיף 9 לחוק ולעשות צו להוצאות, וכל צד יישא אפוא בהוצאותיו שלו.

ניתנה היום, א' ניסן תשע"ז, 28 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.